Sportul pe apă și tineretul

Pare curios că într'o gazetă sportivă, să se dea definiția unui sport. Totuși — să mă ierte cititorii — sporturile pe apă sunt așa de puțin cunoscute la noi, încât această definiție nu este de prisos.

Sportul pe apă este cel mai vechi dintre toate. El a apărut odată cu primii oameni și nu suferă comparație din acest punct de vedere cu celelalte care au apărut cu câteva mii de ani mi târziu. Intr'adevăr omul a înotat și a mers cu barca cu multe secole înainte de a cunoaște footbalul sau balonul oval.

In același timp sportul pe apă este universal. Căci nu există națiune — indiferent gradul ei de civilizație — care să nu-l practice, în timp ce majoritatea celorlalte se aleg după aptitudinile nației și caracterul regiunei.

Astfel încât lipsa de desvoltare a acestor ramuri sportive la noi ar fi destul de greu de explicat, dacă nu am ține seamă de specificul nostru românesc. Intr'adevăr recunoaștem cu toții că suntem o națiune cu deosebită înclinație către preocupările ușoare, fără efort și mai ales fără durată. Acolo unde se cere perseverență în special, Romanul nu se simte bine. Ori sporturile nautice cer — aproape mai mult ca oricare — muncă și perseverență, lucru care descurajează entuziasmul multora. Nu înseamnă aceasta că practica celorlalte sporturi nu ar fi tot atât de folositoare, dar nu e mai puțin

D. Cdor E. SAVULESCU

adevărat că o generație care nu practică într'un anumit procent fiecare sport, nu este o generație armonios pregătită. Ca să înoți bine trebuie o perioadă de efort de ceva mai lungă durată. Ca să-ți mențîi forma, trebue un antrenament sistematic și pretențios. Tot lucruri care nu sunt la îndemână, nu sunt ușoare, cer voință.

Să nu mai vorbim de canotaj, care cere întâi o școală individuală și apoi un antrenament de echipă, lucruri destul de grele la noi, unde e greu să aduni mai mulți coechipieri la ora exactă de antrenament. Astfel încât sportul pe apă se isbește în primul rând de această lipsă de voință a Românului.

Dacă la acesta adăogăm că omul nu e făcut ca să trăiască pe apă și că mulți au o repulsiune născută pentru elementul lichid, că instalațiunile și echipamentul pentru unele din sporturile pe apă sunt scumpe, că terenurile sunt departe, etc., ne vom da ușor seama dece această categorie de sport are o atât de mică dezvoltare în România, la data actuală.

Rolul nostru este să eliminăm aceste pierderi și să arătăm tineretului câte avantaje poate avea de pe urma practicei lui. Un tânăr nu se poate considera complect educat din punct de vedere fizic dacă nu practică cel puțin înotul.

(Continuare în pag. 6-a)

Declarațiile promotorilor sportului Românesc din pagina 1-a, sunt culese de redactorul nostru d. Florin Brătan.

DIRECȚIUNEA FABRICEI DE CIORAPI

„ADESGO"

Urează distinsei sale clientele fericire și prosperitate pe anul 1943

Bogat în evenimente

Anul 1942 a adus boxului românesc redresarea mult dorită

La sfârșit de an tradiționalul bilanț ne ispitește. Totuși, dat fiindcă probleme mult mai interesante preocupă pe toți cei cari s'au simțit atrași și susțin din convingere sportul cu mânuși care în decursul anilor ne-a adus atât de mari și frumoase satisfacții nu ne vom conforma obiceiului ci vom insista asupra chestiunilor de ordin vital.

Fără să facem nici cea mai succintă recapitulare, vom nota dela început că ultimele 12 luni au servit cauzei boxului mult mai bine decât cele cari le-au precedat. Anul care s'a scurs va fi notat cu litere groase în analele boxului cu mânuși dela noi și realizările înfăptuite în decursul lor corespunde epocii de totală redresare.

Începută, cu ani înainte, destul de timid, activitatea pugilistică atinsese la un moment dat culmi pe cari niciunul din pionierii lui nu îndrăsniseră să creadă că boxul își va găsi sălaș. Treburile au mers bine câțiva ani. A venit apoi prăbușirea. Alunecarea a fost efectuată pe un povârniș prăpăstios numai puțini dintre susținătorii boxului au rămas nestrămutați în convingerea revenirii unei noui epoci de propășire.

Anul trecut pe vremea aceasta, deși reluarea se produsese în condițiuni făgăduitoare, puțini au prevăzut rapiditatea celei de a doua ascensiuni a boxului. Și, nici cei mai optimiști nu au îndrăsnit să spere că la capătul a 12 luni vor avea dreptul să înscrie în cartea sportului cu mânuși un atât de categoric pas înainte.

Redresarea pugilismului indigen poate fi asemănată cu cea a pasării Phoenix care a renăscut din însăși cenușa ei. Căci, cine ar fi putut garanta acum un an, după reluarea activității ca zilele de glorie ale boxului vor fi reeditate în scurt timp și că satisfacțiile susținătorilor lui vor depăși până și cel mai robust optimism.

La sfârșit de an, când tot omul privește înapoi spre a constata progresul sau regresul realizat în decurs de 12 luni, este normal, în calitate de specialiști să revedem principalele etape prin care a trecut boxul nostru în ultimele 365 zile din viața lui.

Amatorism și profesionism

Boxul este singurul sport care, încă dela începuturile lui s'a bizuit, în egală măsură, pe amatorism și profesionism. Spre deosebire de celelalte ramuri sportive, în acest domeniu cele două noțiuni au mers mână în mână și desființarea unei categorii spre a favoriza pe cealaltă ar corespunde totalei desființări a sportului cu mânuși. Am spus-o de mai multe ori și vom repeta totuși: fără profesioniști de valoare nu se vor putea creia amatori buni, după cum fără excepționali purtători al herminei albe nu se va putea ajunge la formarea unor cadre profesioniste de calitate.

In cursul anului ce s'a sfârșit, conducerea sportului dela noi a preconizat desființarea profesionismului spre a se putea da atenția cuvenită amatorismului. Să ne fie iertat că nu împărtășim, în legătură cu boxul, acest fel de a vedea.

In celelalte domenii sportive ar fi poate posibil să se mențină nivelul dorit, fără concursul profesioniștilor, boxul însă va fi condamnat în chiar momentul în care treptele ringului nu vor mai fi urcate de purtători ai mănușilor de 5 și 6 uncii.

Problema pe care conducerea și-a propus să o rezolve în felul mai sus arătat nu este atât de ușoară pe cât s'ar părea. Deaceia nu va trebui să se purceadă la traducerea în fapt a acestui proect decât în cazul când specialiștii nu vor avea destule argumente spre a demonstra că dreptatea este de partea lor.

Lăsând la o parte chestiunea desființării profesionismului vom menționa aci că ascensiunea din ultimul timp a boxului este urmare firească a admirabilei comportări a celor două categorii de practicanți ai pugilismului.

Aruncând o fugitivă privire asupra programelor desfășurate în decurs de 12 luni constatăm că numele amatorilor se împletesc armonios cu cele ale profesioniștilor și că cei mai mulți dintre practicanții sportului cu mânuși îi se cuvin note excepționale.

Reuniunile amatoare de cartier, întrunirile mixte de răsunet și galele internaționale organizate în decursul anului au contribuit cu partea lor de merit la consolidarea boxului și în consecință, toți promotorii — mare și mic — își au partea lor de merit. Consimțind la mici sau mari sacrificii — după puterile respective — organizatorii români și-au făcut pe deplin datoria și ca atare și-au asigurat loc de cinste în galeria celor cari au depus eforturi pentru propășirea sportului românesc în general.

Gh. Popescu semnează contractul pentru matchul cu Bondavalli

tului nostru ar fi avut avantajul că ar fi asigurat lui Ion Chiriac calitatea de challenger oficial la titlul în discuție.

Din păcate, împrejurările nu au îngăduit ca această deplasare și compatriotul nostru va trebui să aștepte ivirea unei noui ocazii.

APORTUL PROVINCIEI

Intr'o succintă relatare a ceea ce a fost activitatea unui an în domeniul boxului nu trebue să lipsească nici cuvintele bune ce se cuvin centrelor principale din țară.

Ca nici o altă dată, în 1942 provincia a adus un real aport în propășirea cu satisfacție înregistrată. In afară de Capitală care s'a remarcat printr'o serie de reuniuni cari fac cinste celor cari le-au alcătuit, orașele: Brașov, Galați, Pietroșani, Ploești, Lupeni, Reșița, Sibiu, T.-Severin și Timișoara au activat intens în domeniul amatorismului și au dat la iveală elemente de necontestată valoare. Unele din aceste centre au lucrat și pe tărâm profesionist iar astăzi titlul național suprem se găsește în mâna lui Petre Pop, stabilit de câțiva ani la Reșița.

Ofensiva provinciei este una din particularitățile anului ce s'a scurs și credem că ea va continua într'un ritm îndoit de puternic. Dacă previzările noastre se vor adeveri, în scurt timp supremația Capitalei în box va fi serios amenințată.

Incheind rândurile de față ne punem toată nădejdea în boxul românesc care, dacă își va continua ascensiunea, nu va întârzia să-și reia locul ce i-a inaugurat, cu ani înainte, o strălucire deosebită, culminată prin trecerea de cinci ori a numelui țării în palmaresul campionatelor continentale.

JENNY DUMITRESCU

Reluarea relațiilor cu străinătatea

Un alt aport al anului 1942 este acela al reluării relațiilor cu străinătatea. Deși nu s'a apelat decât la reprezentanții boxului italian rezultatele au fost însemnate și aceasta datorită faptului că marea noastră aliată a trimis la București numai elemente de primă clasă a căror evoluție a permis profesioniștilor noștri să extragă foloase apreciabile.

Deținătoare a cinci din cele opt titluri continentale, Italia se situiază astăzi pe primul plan al boxului internațional și ca atare cimentarea legăturilor sportive dintre reprezentanții ei și cei ai sportului românesc nu poate avea decât favorabile repercusiuni asupra celora cari au avut multe de învățat pe urma evoluării pe ring a trimișilor primei țări pugilistice din Europa.

Cele patru reuniuni italo-române desfășurate în sezonul de vară la București au însemnat tot atâtea motive de pură satisfacție sportivă și mulțumirea noastră stă în faptul că, în fața unor autentici campioni, boxeurii români au izbutit să obțină și unele victorii.

Bondavalli, Martin, Bassi, Morabitto, Kid Romea și Sergo sunt numele oaspeților noștri de astăvară. Toți au la activul lor state de serviciu invidiate de mulți vechi profesioniști iar cel dintâi a făcut să treacă în patrimoniul țării lui, două titluri continentale. Cu asemenea oaspeți nu este de mirare că boxul românesc a avut de tras foloase și considerăm că ascensiunea lui se datorește, în parte și acestor vizite.

DOUA CAMPIONATE EUROPENE

Punctele culminante ale activității anului 1942 au fost furnizate de cele două campionate continentale disputate de reprezentanții noștri: unul în Italia și celălalt în București. Deși ambele s'au soldat cu înfrângerea reprezentanților României, numai faptul că ei au fost recunoscuți challenger-i ai campionului trebue să ne mândrească.

De remarcat că ambii boxeuri români candidați la titlurile Europei au fost învinși de același adversar: Gino Bondavalli, dublul campion al continentului.

Italianul a învins pe Lucian Popescu în ziua de 31 Mai la Reggio Emilia, orașul natal al campionului și pe Gheorghe Popescu, într'un match disputat la București, în ziua de 4 Octombrie.

Inainte de a închide capitolul campionatelor continentale disputate anul acesta de reprezentanții noștri, vom spune că învingătorul lor este un element de necontestată clasă mondială și că victoriile repurtate au fost pe deplin meritate.

Reluarea legăturile pugilistice cu Italia ar fi putut avea o urmare fericită dacă împrejurări neprielnice nu ar fi împiedicat pe Ion Chiriac, campionul României la categoria muscă, să se depiaseze în Italia spre a-și încerca forțele în fața lui Enrico Urbinatti, campionul Europei la aceiași categorie. Deși matchul acesta, deplin perfectat, nu privea titlul deținut de italian, o victorie a compatriotului nostru ar fi asigurat lui Ion Chiriac calitatea de challenger oficial la titlul în discuție.

Din păcate, împrejurările nu au îngăduit ca această deplasare și compatriotul nostru va trebui să aștepte ivirea unei noui ocazii.

Fabricile D. MOCIORNITA

urează onoratei sale clientele

cu ocaz a Anu'ui Nou

BELȘUG ȘI SANATATE

89542

UN.. CADOU...

BUTA

Liqueur.

BUCURESTI - Șos. CRÂNGAȘI 90
tel. 55118.

Nici un cămin fără ASPIRIN

Tirul în programul anului 1943

„Noțiunea de a trage, trebue să formeze pentru țara noastră o problemă de prim ordin" spune d. Maior C. Dudescu-Călărași președintele F. R. Tir

Anul 1943, este anul hotărâtor în destinul scumpei noastre Patrii. El trebue să aducă victorie definitivă, prin nimicirea dușmanului dela Răsărit, prin voința și forța armatei noastre.

Deaceia, încep acest articol făcând apologia tirului, nu ca sport ci ca principal mijloc al apărării naționale.

Calitatea esențială a tirului în câștigarea unei victorii este printre altele și «surprinderea» Aceasta, se obține prin deslănțuiri de trageri înopinate violente și precise, care în mare parte creiază o atmosferă de nesiguranță la inamic, paralizându-i inițiativa.

Iată pentru ce trebue să avem trăgători mulți și buni, plini de inițiativă și doritori de a realiza prin foc distrugerea acestui inamic — cu cât mai puține pierderi.

Noțiunea de «a trage» trebue să formeze pentru țara noastră, o problemă de prim ordin.

Așa cum odinioară boerii și domnitorii se adunau la mari sărbători, întrecându-se în «a trage» cu arcul și azi sau mâine dela mic la mare, în sate și orașe cu o singură voință să se pornească la marea ofensivă a popularizării tirului.

Problema ce se pune în prezent este ca această chestiune să fie înțeleasă, ajutată și pusă în practică imediat de oficialitate și de marele public.

Tirul trebue introdus în școală, în pregătirea premilitară, în sport și la sate — pentru tineri și bătrâni.

Orice diplomă de absolvire trebue legată și de unumite sporturi de utilitate națională, pentru care tirul trebue să se găsească pe primul plan.

Copilul dela cea mai fragedă vârstă trebue obișnuit a ține o armă în mână și a o folosi la maximum. După ce a terminat o zi de școală, un antrenament de football, de ski, înnot, etc., să treacă și pela poligon pentru a-și îndeplini și această datorie de a trage, pentru care patria îi va fi recunoscătoare atunci când va avea nevoe de serviciile sale.

Tirul trebue să ne intre în sânge, să ne obsedeze, să ne aducă veșnic aminte de nevoia de a fi gata în orice moment la graniță.

Orice glonț tras de un Român, să însemne un inamic mai puțin. Numai așa putem să trăim fără teama de a umbri legendarele figuri ale istoriei noastre naționale.

Războiul întotdeauna a scos în evidență că cei mai destoinici și mai viteji fii ai unei țări, pe sportivii ei.

Mica Finlandă a ținut în loc

(Continuare în pag. 6-a)

H. C. Juventus pleacă de Anul Nou la Iași

Echipa primă a C. C. Juventusului pleacă de Anul Nou la Iași, unde va susține două matchuri de hockey contra echipei locale H. C. Iași în zilele de 2 și 3 Ianuarie.

Plecarea va fi în ziua anunțată la orele 19 din Gara de Nord cu următorul lot: Drou, Sadowsky, P. Anastasiu, Pană, Flamaropol, Ciucă, Vanick și Bob Nasta.